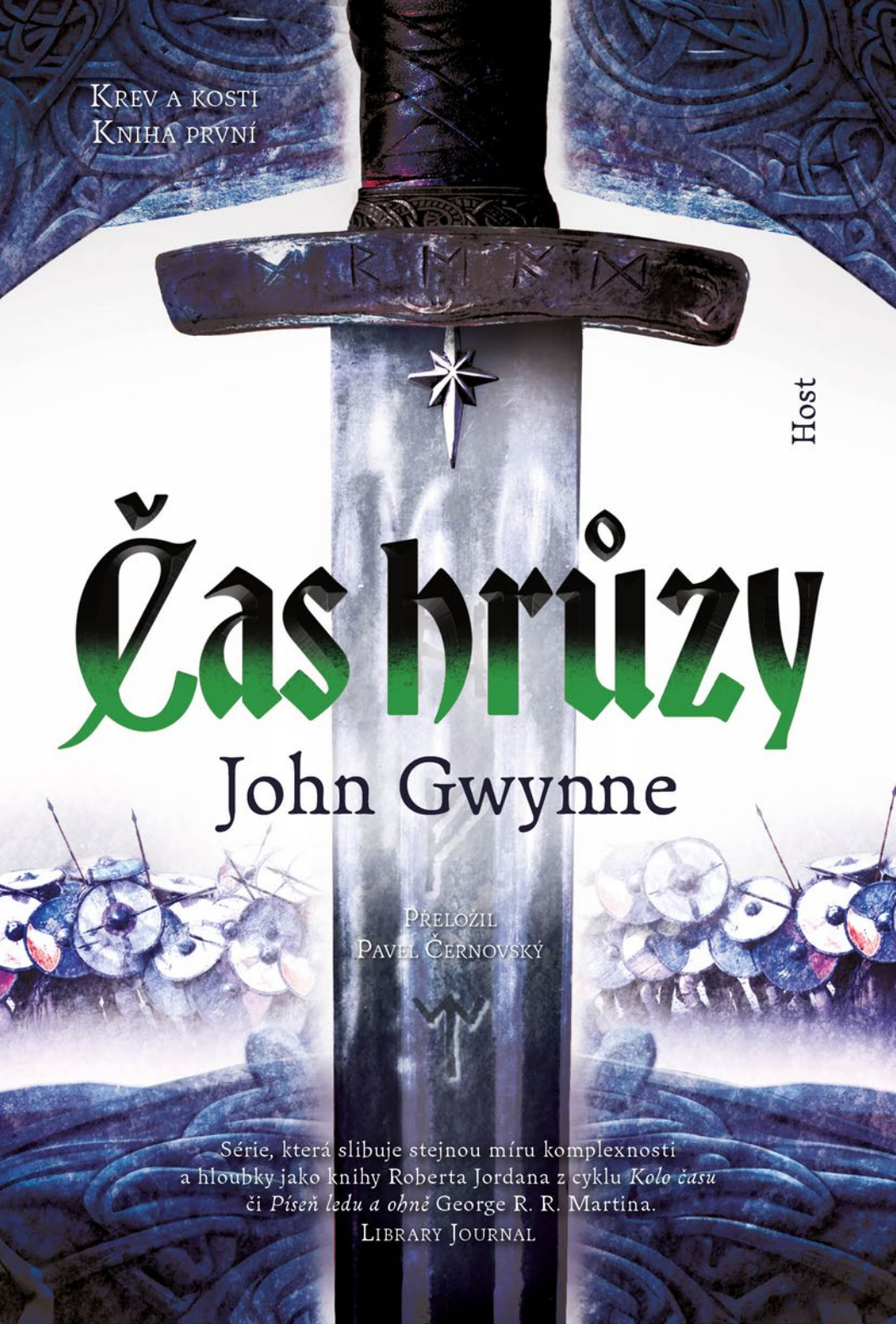

Krev a kosti
Kniha první
Host
Čas hrůzy
John Gwynne
Přeložil
Pavel Černovský
Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti
a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času*
či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.
Library Journal

Krev a kosti
Kniha první

Čas hrůzy

John Gwynne

Přeložil Pavel Černovský

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Time of Dread
Copyright © John Gwynne, 2018
First published 2018 by Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited
Jacket illustration by Paul Young
Translation © Pavel Černovský, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3265-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-3266-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3267-4 (MobiPocket)

Věnováno Harriett,
jejíž úsměv je oknem do jejího srdce,
jež rozzáří i nejtemnější pokoje
a zahání mračna bouřek.

A týmu jednotky intenzivní terapie
ve Všeobecné nemocnici v Eastbourne:
jste andělé bez křídel.

Poděkování

Je báječné vrátit se s novým příběhem do Zemí vyhnanců. Jako vždy by tato kniha nevznikla bez pomoci. Díky patří mnoha lidem.

Nejprve musím vždy poděkovat rodině. Mé milované Caroline za její nepohasínající lásku a podporu. To ona je strojovnou poháněj ící všechny členy rodiny Gwynnů a bez ní bych nic udělat nedokázal ani bych k tomu neměl dost vůle. Mým synům Jamesi, Edovi a Willovi. Jejich vášeň pro Země vyhnanců je mi ustavičnou inspirací a jejich touha převlékat se za vikingy a stavět se vedle svého starého táty do štítové hradby mi přináší radost a vzbouzí ve mně úžas.

A samozřejmě mé skvělé dceři Harriett, jejíž odvaha a zářivý úsměv jsou požehnáním svého vlastního druhu.

Johnu Jarroldovi, mému agentovi, za jeho moudrost a vedení, kterých se mi od něj nejčastěji dostává nad lahodným jídlem v restauraci *Mermaid Inn* v Rye.

Děkuji taky báječné Belle Paganové za její neutuchající podporu a rady a samozřejmě i celému jejímu týmu v nakladatelství Pan Macmillan, který neúnavně pracuje, aby šířil lásku k Zemím vyhnanců daleko a široko — Phoebe Taylorová a Done Shanahane, tím myslím vás!

Julii Crispové, mé drsné a krvelačné redaktorce, za její oddanost Zemím vyhnanců, za její schopnost vidět příběhu rovnou do srdce a samozřejmě i za její červenou propisku.

Willu Hintonovi, mému redaktorovi v nakladatelství Orbit US, a taky jeho týmu: vaší námahy si vysoce cením.

Mé korektorce Jessice Cuthbert-Smithové, která se mnou pracuje už od *Moci* a zachránila mě před takovým množstvím chyb, že na to nechci ani pomyslet.

Mé družině nebojácných čtenářů, kteří všichni darovali svůj čas na tomto snad až příliš zaneprázdněném světě a jejichž nadšení pro tento příběh mi bylo obrovským povzbuzením:

Caroline, která miluje Země vyhnanců stejně jako já a jejíž postřehy a zpětná vazba se vždy trefí do černého.

Edovi a Willovi, jejichž vědomosti o Zemích vyhnanců naštěstí dalece přesahují mé vlastní. Radost a nadšení, které v nich vzbuzoval tento nový příběh s novými postavami, mi byly mocnou motivací.

Sadaku Miahovi, mému nejstaršímu příteli a občasnému šermířskému soupeři. Slibuju, že příště tě nechám vyhrát. A slibuju, že dojde i na draky, jen buď trpělivý.

Kareemu Mahfouzovi, příteli, ze kterého by byl dokonalý štítonoš a kterému, jak se mi zdá, koluje v žilách krev Balura Jednookého.

Při studiu se obvykle držím psaného slova, čerpám z úžasných knih. Pro potřeby této knihy jsem však vypátral odborníka na prohnuté luky — Steva Lukostřelce — který mi poskytl bohatství poznatků o konstrukci a použití hunského prohnutého luku. Ale píšu fantasy, takže všechny chyby jsou samozřejmě jen mé.

A musím samozřejmě poděkovat vám všem, čtenářům, kteří jste investovali čas a peníze a připojili jste se ke mně na této pouti Zeměmi vyhnanců. Nepřestává mě překvapovat a těšit, že vás příběh až dosud bavil, a velice rád bych vám vyjádřil velký dík za vaši podporu.

Ať už se do Zemí vyhnanců vracíte, nebo je toto váš první výlet do divočiny Fornského lesa, pevně doufám, že vás čas strávený v tomto světě bude bavit.

Pravdu a odvahu!
John

Seznam postav

ARCONA

Koňský klan Cherenů

Jin — dcera Uldina, krále Cherenů. Vezmou ji do poručnictví Ben-Elim a vyrůstá v Drassilu.
Uldin — král Cherenů a otec Jin.

Koňský klan Siraků

Altan — válečník z klanu Siraků. Bratr Bledy a Hexy, syn sirácké královny Erdene.
Bleda — bratr Altana a Hexy, syn sirácké královny Erdene. Vezmou ho do poručnictví Ben-Elim a vyrůstá v Drassilu.
Ellac — jednoruký válečník z klanu Siraků. Bledova stráž.
Erdene — královna Siraků. Matka Bledy, Altana a Hexy.
Hexa — dcera sirácké královny Erdene. Sestra Altana a Bledy.

ARDAIN

Elgin — velitel vojsk královny Nary.
Madoc — první rytíř královny Nary.
Nara — královna Ardainu.

PUSTINA

Aed — obyvatel Kergardu. Syn kováře Caldera.
Asger — kupec žijící v Kergardu.
Bodil — lovec kožešin v Pustině a po nějakou dobu obyvatel Kergardu.
Burg — vůdce skupinky horníků z kergardského dolu.
Calder — kovář v Kergardu. Přítel Olina.
Drem — lovec kožešin v Pustině. Syn Olina.
Frída — nově příchozí do Kergardu. Vnučka Haska.
Hask — nově příchozí do Kergardu. Děd Frídy.
Hildith — obyvatelka Kergardu, která vlastní hodovní síň. Členka Shromáždění.
Olin — lovec kožešin v Pustině. Otec Drema.
Surl — pes Frídy a Haska.
Ulf — obyvatel Kergardu a člen Shromáždění. Povoláním koželuh.
Vousek — nově příchozí do Kergardu.

ZEMĚ VĚRNÝCH

Alcyon — obr, který přebývá v Drassilu.
Aphra — sestra Riv. Dcera Dalmae. Kapitánka stovky. Členka Bílých křídel v Drassilu.
Balur Jednooký — otec královny obrů Ethlinn. Přebývá v Drassilu.
Dalmae — bývalá členka Bílých křídel. Matka Aphry a Sig.
Estel — členka Bílých křídel v Drassilu.
Ethlinn — královna obrů. Dcera Balura Jednookého.
Fia — členka Bílých křídel v Drassilu.
Garidas — člen Bílých křídel v Drassilu a kapitán stovky.
Jost — učedník u Bílých křídel v Drassilu.

Lorina — členka Bílých křídel v Drassilu a kapitánka stovky.
Vald — učedník u Bílých křídel v Drassilu.
Riv — dcera Dalmae a sestra Aphry. Učednice u Bílých křídel v Drassilu.

ŘÁD JASNÉ HVĚZDY, DUN SEREN

Byrne — nejvyšší kapitánka v Dun Seren. Potomek Cywen a Veradise.
Cullen — mladý válečník v Dun Seren. Potomek Corbana a Coralen.
Fen — jeden z Keldových vlkovčáků.
Palice — Sigina obří medvědice.
Keld — válečník a lovec v Dun Seren.
Rab — bílá mluvící vrána v Dun Seren.
Sig — obryně. Mistryně meče v Dun Seren, která často putuje na lov padlých démonů Kadošim.
Tain — mistr vran v Dun Seren. Syn Alcyonův.
Varan — obr z Dun Seren.

BEN-ELIM

Adonai — příslušník Ben-Elim z Drassilu.
Israfil — lord protektor v Zemi věrných. Nejvyšší kapitán Ben-Elim.
Kol — příslušník Ben-Elim z Drassilu. Jeden z Israfilových kapitánů.
Kušiel — příslušník Ben-Elim z Drassilu. Jeden z Israfilových kapitánů.
Meical — kdysi nejvyšší kapitán Ben-Elim. Nyní zamrzlý v kovu hvězdného kamene, uvězněný spolu s Asrothem v Drassilu.

KADOŠIM

Asroth — vládce démonů Kadošim. Zamrzlý v kovu hvězdného kamene ve velké síni v Drassilu.
Gulla — nejvyšší kapitán Kadošim.
Rimmon — příslušník Kadošim.

S
Z
V
J
BÍLÉ HORY
PUSTINA
DUN MURIAS
ARDAIN
DUN VANER
DUN TARAS
DUN CADLAS
DUN SEREN
DUN KELLEN
ŘEKA RHENUS
UTHANDUN
ŘEKA AFREN
MIKIL
DUN CARREG
BADUN
TEMNÝ HVOZD
ŘEKA TARIN
BAGLUNSKÝ LES
DUN CRIN
ZEMĚ VĚR
TARBA
DUN BAGUL
NARVUS
ZEMĚ VYHNANCŮ
PANOS

POHOŘÍ KAVALA
KERGARD
BOUŘLIVÉ MOŘE
ŘEKA VOLD
OSTROV KLETVA
DRASSIL
ORIENS
FORNSKÝ LES
ARCONA
HALDIS
BRIKAN
HALSTAT
POHOŘÍ BAIRG
NÝCH
JEROLÍN
POHOŘÍ AGULLAS
BALARA
RIPA
TETHYSKÉ MOŘE
TELASSAR
PELSET
NERIN
TARBEŠ

VÝŇATEK

Kniha padlých

Potrhaný úryvek nalezený na mrtvém těle démona
z rodu Kadošim roku 131 věku zákona

Oni si myslí, že jsme zlomení.

Nejsme.

Oni si myslí, že jsme poražení.

Nejsme.

Již přes dva tisíce let, bratři moji, vedeme vznešenou válku proti Velkému tyranu Elyonovi a jeho slouhům Ben-Elim. Po dva tisíce let bylo naším bojištěm Zásvětí, místo ducha, kde se nachází vše věčné. Ale pak, před sotva stoletím, se naplnil náš dlouho připravovaný plán prolomit se do tohoto světa a stát se tělem, abychom mohli rozpoutat válku proti Elyonovu stvoření — lidstvu. Abychom ho dobyli a ovládli nebo zničili, jak sami uznáme za vhodné.

Byli jsme však zrazeni, bratři moji, a nalákáni do pasti, kterou na nás nalíčili Ben-Elim. Onoho dne jsme bojovali jako rození válečníci, zahanbili jsme všechny hrdiny, o kterých vyprávějí legendy tohoto světa. V onen hrůzný den strasti jsme bojovali ostrým železem, tesáky i drápy. Tekly celé řeky krve, avšak bohužel Ben-Elim a jejich spolčenci, jež vedl ten červ Corban Jasná hvězda, nazývaný lidmi hrdinou, nad námi měli přesilu.

Pche, říkám na to já. Neboť Corban je dávno mrtvý, kdežto my jsme pořád tu. Jednoho dne mu naplivu na hrob, vykopu jeho

mrtvolu a pohostím se na jeho kostech, jelikož právě Corban se opovážil pozvednout čepel proti našemu pánovi, našemu velkému vládci Asrothovi, a byla to žena jeho krve, Cywen, kdo svým kouzlem uvěznil Asrotha do žaláře ze železa.

My jsme bojovali dál, dlouho po onom dni — sto let války. Jenže jich bylo pořád moc a naše počty řídly.

A teď nás Ben-Elim pronásledují a loví a stejně tak i následovníci toho dávno mrtvého a třikrát prokletého Corbana.

Nuže, bratři moji, já tvrdím, že musíme v téhle válce začít bojovat jinak. Stáhnout se do stínů, skrýt se do temných míst a nabrat sílu. Buďte trpěliví, neboť nás triumf nemine. Nastane v den, kdy se znovu sjednotíme, kdy osvobodíme našeho pána Asrotha, kdy získáme zpět vše, co nám po právu náleží.

Vy udělejte jediné: až zazní rozkaz, uposlechněte.

Oni mají za to, že nastala poslední kapitola naší dlouhé porážky.

Ale to se pletou.

To napsal Gulla, nejvyšší kapitán Kadošim až do toho dne, kdy na trůn opět usedne náš král Asroth Veliký.

KAPITOLA JEDNA

Bleda

Rok 132 věku zákona, měsíc žence

„Měl bych být tam dole," řekl Bleda, klouby na ruce mu bělaly, jak svíral luk. Krčil se na strmém svahu a shlížel dolů na ohromující výjev.

Válka.

Po pláni dole se v jednom neustálém víru točili koně i s jezdci, odsud z výšky to vypadalo, jako když se k sobě stahují dvě obrovská hejna ptáků, dunění kopyt i na tu dálku rozechvívalo zemi pod Bledovýma nohama. Hleděl na pláň plný závisti a uhranutí, vítr k němu donášel slabé ozvuky urážek a provokací zvěstujících násilí.

„Ne, ty bys právě neměl být tam dole," ozval se hlas za ním. Starý Ellac, nepřítomně si přitom poškrábal pahýl, kde kdysi míval pravou ruku. Mhouřil oči na bitvu, která měla co nevidět propuknout, a kolem očí se mu vrásnila a lámala pokožka jako starý pergamen.

„Samozřejmě že měl," zamručel Bleda. „Moje matka tam je, vede náš klan. Po jednom boku jí jede můj bratr, po druhém sestra."

Ale můj otec ne.

„Ba, ale těm oběma je víc než deset let," upozornil Ellac.

„No a?" odsekl Bleda. „Umím bojovat, s lukem jsem lepší než většina ostatních. I než ty."

„To zase není tak těžké," zachrčel Ellac a pleskl Bledu přes hlavu svou jedinou rukou.

Bleda se za svá slova okamžitě zastyděl, zabolelo to víc než políček. Věděl, že ani jeden z nich nechce sedět na kopci, když jejich druhy čeká boj a krvácení dole na poli.

Máš jazyk ostřejší než meč, říkával mu kdysi otec.

„Podívej," ukázal Ellac pahýlem. „Altan."

Na pláni se od jejich klanu oddělil osamělý jezdec a Bleda v něm okamžitě poznal svého staršího bratra.

Sedmnáct let není o tolik víc, než mám já. A přesto to stačí, aby on směl bojovat a já ne. Bleda se nad tou nespravedlností zamračil, ač Altana samého se jeho zloba nijak netýkala. Bratra hluboce miloval.

Altan jel tryskem, stáčel se k nepříteli. Ve stejnou chvíli mu v ústrety vyjel jiný jezdec. Oba se v sedlech předklonili a natahovali luky.

Bleda pocítil prudkou hrdost a vzápětí taky studenou pěst strachu, která se mu sevřela okolo srdce.

Mír dobře, Altane. Ztratit i tebe bych nesnesl.

Celý svět jako by se zpomalil, hluk umlkl, Bleda se soustředil jen na oba vyvolené bojovníky.

A to už Altan obloukem odjížděl, druhý jezdec se zakymácel v sedle, přepadl na stranu, zřítil se na zem a kůň ho vlekl za nohu zachycenou ve třmenu. Ellac obdivně zachrčel a Bleda prorazil pěstí vzduch, zakřičel a zavýskal pýchou. Vycítil, že Ellac neschvaluje takový výhřez emocí, od válečníků jeho klanu se očekávalo, že budou nosit chladnou tvář jako štít, jenže ten dole byl přece Altan a zrovna se mu podařilo skolit šampiona jejich odvěkých rivalů.

Z pláně k nim dolehla vlna jásotu, přešla v bojové pokřiky a to už se obě vojska s ohlušujícím třeskem srazila. Bleda polkl, v břiše se mu rozvlnila úzkost. Smrt už viděl, držel tátovu studenou, voskově hladkou ruku, slýchal vyprávění válečníků

po návratu z nájezdů, dokonce i pomáhal zašívat jim rány — ale tohle...

Ozvěna k nim zanášela smrtelný jekot mužů i koní, celá pláň se během pár chvil proměnila v namačkanou, zmítající se masu těl, krev stříkala, ocel ostře břinkala.

„Co je tamto?" zeptal se Ellac za Bledovými zády a ukazoval k nebi. „Ty máš lepší oči."

„Supové nebo vrány," odvětil Bleda, když zamžoural na sžíravou modř a spatřil obrysy křídel.

„Na to jsou moc velcí," zabručel Ellac.

Bleda odtrhl oči od bitvy a zadíval se pořádně. Na nebi se objevovaly další a další okřídlené siluety, hnaly se k bojišti a vypadaly čím dál větší. Máchaly velkými bílými křídly, pak Bleda zahlédl odraz slunce na oceli.

„Ben-Elim," zašeptal.

Okřídlení válečníci odění do blyštivé zbroje se snesli nad bojiště, přeletěli mužům těsně nad hlavami a bez rozdílu bodali kopím a mečem, zvedali bojovníky do vzduchu, zostra vystoupali do výšky a zase je pouštěli, křičící, máchající rukama i nohama.

„Ne!" sykl Bleda a ruka mu klesla k šípům v toulci na opasku, užuž se chystal seběhnout dolů ze srázu. Ellac ho popadl za zápěstí.

„Musíme jim pomoct!" vykřikl Bleda. „Tohle není jejich boj, Ben-Elim by se do něj neměli plést."

„Oni vyhrožovali, že přijdou, že válku mezi klany nedovolí," namítl Ellac. „A ať už to jejich boj je, nebo není, teď jsou tady. Podívej tamhle."

Na západ od bitevního pole se táhlo království Arcona, nekonečné travnaté moře, tamní široké pláně přerušovaly jen tu a tam shluky nízkých kopců. Nedaleko od bojiště spatřil Bleda stoupající stěnu prachu. Věděl, že takový oblak dovede zvířit jenom dusot mnoha nohou. Blížilo se veliké vojsko.

Svatá armáda sloužící Ben-Elim. Obři na mohutných medvědech a štítové hradby.

Pak už ho Ellac táhl zpátky, výš na kopec k uvázaným koním.

„Co to děláš? Musíme pomoct matce!" zaječel Bleda, ale Ellac si ho nevšímal. Vyzvedl ho do sedla, pak na Bledova koně vyskočil sám, pozoruhodně hbitě na někoho s jedinou rukou, a chytil otěže. Mlaskl, dotkl se patami koně na slabinách a už cválali vzhůru.

„Prosím!" zakřičel Bleda. Tohle slovo mu jako princi klanu Siraků nevyklouzlo ze rtů zrovna často.

Ellac se podíval na Bledu a pak na bitvu.

„Tam dolů tě nemůžu pustit," namítl starý válečník. „Tvoje matka by mi za to vzala i druhou ruku, a oko nadto." Nakopl koně, hnali se dál, vzhůru a pryč od bitvy. Když dojeli na vrcholek, Bleda se ještě otočil a sevřelo se mu srdce. Bojišti dole vévodily zmatek a krev, okřídlení válečníci se vrhali střemhlav a dělali nálety, zabíjeli každého, koho měli na dosah. Pak bitevní pole zmizelo a oni mířili do tábora.

Bleda přecházel sem a tam po pěšině v trávě před jejich táborem, v ruce pořád svíral prohnutý luk. Ten pro něj vyrobil jeho bratr Altan, trvalo měsíce, než ho dokončil. Bleda se na to jen díval a celý uhranutý se učil.

Je na tebe moc velký, oznámil mu tehdy Altan a pocuchal mu černé vlasy. *Je to luk pro dospělého muže, napínání je na tebe příliš těžké, jenže jak jinak máš nabrat sílu, co?*

Od té chvíle uplynul víc než rok a Bleda už teď dokázal vypustit třetí šíp ještě dřív, než se první zabodl do terče.

Ve vzduchu panovalo napětí. Všichni čekali. Za Bledou stál celý zástup mladých, starých a nemohoucích. Ostatní, kteří zvládli sedět na koni a natáhnout luk, šli všichni bojovat. Jurty a vozy stály prázdné a osamělé, psi štěkali, kozy mečely.

„Tamhle," ozval se hlas za Bledou a všichni vzhlédli k nebi. Objevovaly se okřídlené postavy. A na zemi pod nimi temná skvrna — blížící se jezdci.

„Matka," zašeptal Bleda. Jela vpředu před ostatními.

Siracká královna Erdene vjela do tábora. Přilbu neměla, hlavu držela skloněnou, na vyholené lebce dlouhý šrám. Tlustý válečnický cop, který měla předtím úhledně spletený a obtočený kolem ramene jako hada, byl nyní rozcuchaný a roztřepený, ulepený krví. Její destičková zbroj, která se ještě ráno na slunci celá blýskala, jí zmatněla a zprohýbala se. S Erdene přijížděli všichni, kdo zbyli z její čestné stráže, mlčky a spráskaně, za jejich zády se Bledovi naskytl pohled, který mu vyrazil dech.

Obrovští medvědi, ohromné kolébavé potvory samý tesák a dráp, a na nich seděli obři: muži i ženy odění do kůže, ocele a kožešin, na zádech sekyry a válečná kladiva. Po pažích se jim vinuly vytetované šlahouny a trny.

Erdene zatáhla za uzdu a její válečníci se trhavým pohybem zastavili.

Kde je Altan? Kde je Hexa? blesklo hlavou Bledovi, očima procesával jezdce a hledal bratra se sestrou, ale to už se mu nohy daly do pohybu a Bleda utíkal k matce, Ellac klopýtal za ním, snažil se ho dostihnout. Nedařilo se mu to.

Erdene ho uviděla a zavrtěla hlavou, ale už bylo pozdě a Bleda během pár úderů srdce doběhl až k ní, podíval se vzhůru do sedla, vzhůru na obry a medvědy čnící do výšky všude kolem.

„Altan a Hexa?" zvolal Bleda k matce, přitom ji popadl za botu.

Erdene na něj shlédla s výrazem, jaký v její tváři ještě nikdy neviděl.

S hanbou.

Zamrkala, jako by ho chvíli nepoznávala, pak prudce zase zaostřila.

„Uteč," řekla mu matka.

Bleda nevěděl, co dělat. V mysli i srdci měl hluboce zakořeněný železný zákon Siraků, který mu přikazoval nosit svou odvahu jako plášť, žít svobodně a za svůj klan bojovat do posledního dechu. Neprojevit ani náznak slabosti či strachu a nikdy, nikdy se nevzdávat. Jenže teď promluvila jeho matka. Byla současně jeho královnou a ta mu přikázala, aby utíkal.

Bleda se otočil, divoce se rozhlížel. Viděl tábor schvácený zmatkem, všude samí obři a medvědi. Tou dobou už přicházela i další část jejich vojska, pěší válečníci lidské velikosti, odění do černé kůže a s ohromnými, obdélnými štíty, na nich vyražená dvě stříbrná křídla. Rozprostřeli se v těsně sestoupených řadách okolo celého tábora, obklíčili všechny uvnitř a se zvučným prásknutím štíty srazili. Bleda viděl zastíněné tváře uvnitř stříbřitých helem, mezi válečníky se v tu chvíli vynořily menší postavičky: děti, uvědomil si, podávají vodní měchy po tvrdém pochodu. Vtom spatřil, jak jedna postavička hledí přímo na něj, světlá plavovlasá dívka. Podávala měch válečnici, třebaže oči upírala přímo na Bledu.

Po trávě přelétly stíny, Bledovy uši zalil pleskot křídel a to už se k zemi snášeli Ben-Elim. Jeden z nich klesl níž než ostatní, zamáchal křídly a na dlouhý okamžik zůstal viset ve vzduchu nad Erdene s Bledou, stébla i prach se zvířily, pak zlehka přistál na zemi. Byl vysoký, vyšší než jakýkoli muž, kterého kdy Bleda viděl, vlasy měl černé jako havran, na sobě kabátec z blyštivých kroužků a v ruce svíral kopí. Na jeho hrotu zasychala krev.

„To je on?“ zeptal se okřídlený a na pár chvil spočinul pohledem na Bledovi, pak vzhlédl k Erdene.

Erdene mlčela tak dlouho, až Bleda uvěřil, že neodpoví.

„Musíš být silný,“ řekla Erdene Bledovi.

V tu chvíli se mu tělem rozlil strach. Kvůli něčemu, co zaslechl v matčině hlase, a taky kvůli tomu pohledu, který na něj okřídlený válečník před chvíli vrhl.

Bleda se snažil strach opanovat, zarazit ono štípání v očích, které hrozilo pláčem.

Ne. Já jsem Sirak. Jsem syn Erdene, vládkyně všeho, kam až oko dohlédne.

„Dobře." Ben-Elim se sklonil a popadl Bledu za límec tuniky a vyzvedl ho do vzduchu. Bleda bez přemýšlení chňapl do toulce pro šíp a založil ho do luku, jenže příslušník Ben-Elim mu ho švihnutím zápěstí vyrazil z ruky, luk spadl na zem. Bleda na okřídleného válečníka vrhl nasupený pohled, zároveň čekal, že zasáhne matka, že se postaví na jeho obranu jako vždycky, ta však jen seděla na koni a hleděla na něj šedýma očima.

„Já jsem Israfil, lord protektor v Zemi věrných, a ty půjdeš se mnou," řekl válečník. „Jako jistina, aby tvá matka ctila mír, až my odejdeme."

„Cože? Kam?" vyhrkl Bleda. Israfilova slova mu docházela pomalu, jako by k němu pronikala skrz vodu.

„Budeš mým chráněncem, Bledo, a tvým novým domovem se stane Drassil," odpověděl okřídlenec.

Chráněncem. Drassil.

Z těch slov se Bledovi zatočila hlava, jako by dostal pěstí. Drassil byla pevnost Ben-Elim, daleko na západě.

Mám se stát jejich chráněncem. Myslí vězněm.

„To ne," zašeptal Bleda. „Matko?"

Dlouhé ticho, pohled mezi Erdene a Israfilem mluvil o hrdosti a hanbě, o vítězi a poraženém. V tu chvíli se Bledovi vrátil strach, chlad až v srdci, prosakoval mu do žil, rty se mu zachvěly.

Chladná tvář. Nesmíš matku zahanbit. Nesmíš zahanbit svůj lid.

„Tak zní dohoda," pronesla Erdene. Tvář jako masku, jen oči prozrazovaly víc.

Musíš být silný.

„Je to cena, kterou je nutné zaplatit," odříkal příslušník Ben-Elim. „V Zemi věrných musí být mír. Máme jenom jediného

nepřítele a jenom s jedním nepřítelem budeme bojovat: s Kadošim a jejich následovníky."

„To ne," opakoval Bleda, jako by chtěl jeho slova zároveň odmítnout i popřít. Cítil, jak se mu do očí hrnou horké slzy. Rychle zamrkal. Věděl, jakou ostudu by přinesly.

„Altan ani Hexa něco takového nedovolí," namítl Bleda a hlas se mu přitom svíjel zlostí a strachem. Vzduch se znovu zvířil a ozvalo se další pleskání křídel, z nebe se hnali noví Ben-Elim a přistávali okolo Israfila. Nejbližší z nich byl plavovlasý, od čela k bradě se mu táhla dlouhá jizva. Pohodil cosi Israfilovi k nohám. Zadunělo to, chvíli se to kutálelo v trávě a pak to zůstalo ležet.

Dvě hlavy, oči vyvalené, krev dosud kapala.

Altan a Hexa.

Celý svět utichl. Bleda nevnímal nic než hlavy bratra a sestry. Pak něco uslyšel, jakoby zdálky, vtom si uvědomil, že je to on sám, že křičí, že se kroutí a zmítá v Israfilově sevření, že natahuje ruce, aby mu vydloubl oči, ale Israfil ho držel na délku paže a jen čekal, až Bledovi dojdou síly, jako když z propíchnutého měchu vytéká víno. Podíval se na Bledu temnýma očima neprozrazujícíma žádné pocity, pak konečně přesunul pohled na plavého benelimského souvěrce, který prve upustil obě hlavy Israfilovi k nohám. Třebaže Israfil nepoložil otázku, ba nepronesl ani slovo, plavovlasý okřídlenec přesto promluvil, jako by se bránil pokárání, oči sklopené.

„Nechtěli se vzdát," ohradil se, zašoupal nohama v prachu. „Zabili Remiela." Zvedl oči, na Israfila pohlédl zlostně a vzpurně. „Zabili jednoho z Ben-Elim, nedali mi na výběr." Israfil mu dlouho jen hleděl do očí, pak stroze přikývl. Švihl zápěstím a vymrštil Bledu do vzduchu, toho chytil obr a posadil si ho před sebe do sedla. Bleda v sobě našel novou sílu, bránil se a cukal sebou, slzy mu rozmazaly pohled, jenže obr držel pevně.

Israfil mávl rukou a obr zatahal za opratě, vykřikl povel a ta obrovitá hora chlupů a svalů pod Bledou se začala otáčet a kolébavě se vydávat pryč od Ben-Elim i Bledovy matky, od jeho rodiny a lidí, pryč od všeho, co znal, pryč od celého jeho světa.

K novému domovu.

K Drassilu.

KAPITOLA DVA

Drem

Rok 137 věku zákona, měsíc lovce

Drem hekl, zvedl další lopatu s hlínou a tu vyhodil z jámy. Na chvíli ustal, napil se z měchu, pak se podíval vzhůru a za větvemi, které se houpaly v mírném vánku, spatřil studené modré nebe. Dolétl k němu ptačí zpěv. Sklon světla napovídal, že se slunce chýlí k západu. Jáma byla hluboká, okolní zem už měl v rovině s hlavou, ale kopat bude dál. Vyměnil měch za krumpáč a v dávno nacvičeném rytmu se jím začal ohánět. Desetkrát kopnout, uvolnit zeminu, nabrat na lopatu a vyhodit z jámy. Zase krumpáč. Ramena i záda ho bolela, v očích štípal pot, Drem si však nepohodlí nevšímal. Zamrkal, aby pot vytřel, a dál neúnavně rubal do hlíny tvrdé jako železo.

Skrz pravidelné rány krumpáče k němu pronikaly zvuky z okolí, taky hluk řeky proudící o kus dál. Uslyšel kroky. Upustil krumpáč, chytil kopí a namířil ho vzhůru.

Padl na něj stín.

„To bude stačit," usoudil jeho otec Olin, když na Drema shlédl dolů do jámy skrz houštinu svých šedivých vlasů.

„Není dost hluboká," zabručel Drem. Odložil kopí a znovu vzal do ruky krumpáč.

„Ještě nikdy jsem neviděl losa, na kterého by tahle hloubka nestačila," namítl Olin.

Drem kopal jámy od svých deseti let. *Jak hluboko?* zeptal se tehdy otce, před všemi těmi roky. *Na dvojnásobek tvé výšky,* odpověděl mu. Tehdy ještě kopal táta s ním, rozbíjel hlínu a Drem ji vyhazoval lopatou. Teď, o jedenáct let později, už kopání zastal sám, otec zatím líčil pasti, lana a smyčky. Drem si musel připomínat, že teď už nemusí kopat jámy dvakrát vyšší než on sám — už ne, když dorostl v muže, a to navíc dost vytáhlého. Stejně ale nechtěl přestat. Rád dělal věci tak, jak se to naučil poprvé, nerad něco měnil. Teď s vypětím vůle zarazil krumpáč do země naposledy. Vtom ucítil, že hrot narazil do něčeho tvrdého, až mu otřes proputoval celou paží.

„To jsi nejspíš natrefil na kořen samé hory," zažertoval Olin. „Pojď, najíme se."

Drem vyškubl krumpáč, hodil ho nahoru otci, pak lopatu, nakonec mu podal ratiště kopí. Olin ho popadl a pevně chytil, Drem se po něm vytáhl z jámy. Táta u toho hekl námahou, ačkoli vypadal, že je stvořený jen ze samých svalů a šlach propletených jako staré kořeny.

Drem se otočil a pohlédl na své dílo.

„Vybral sis dobré místo," odtušil Olin při pohledu na pěšinu vyšlapanou zvěří, kterou jáma přetínala. Stezka vedla z úpatí, kde stáli, až dolů na úrodnou pláň, země byla tady kolem řeky měkká a podmáčená.

Otcova chvála vykouzlila Dremovi úsměv na tváři.

Spolu pak přes jámu nastražili spleť vrbového proutí, na to nasypali větvičky a listí a nakonec přidali trochu kůry a lilií.

„To je pro losy větší pochoutka než horká kaše s medem za zimních večerů," pronesli dvouhlasně na zakončení rituálu a pak se otočili a vydali se podél bíle zpěněné řeky vzhůru do strmého svahu ke svému táboru.

Ze slunce už zbývala jen čára ohně nad hranou světa a Drem otáčel rožeň nad malým ohništěm, tuk z rozčtvrceného zajíce prskal a syčel a kapal do plamenů.

„Voní to pěkně," zabručel Olin, když se postaral o nákladní koně a kožešiny. Přišel a posadil se, ovinul Dremovi srnčí kožíšek okolo ramen a sám si taky přitáhl jeden těsně k tělu. Když teď Drem přestal kopat, cítil, jaká je zima, noční chlad mu prosakoval až do kostí. Obklopovaly je svinuté kůže, převázané a vyskládané do výšky. Tahle lovná sezona přinesla hojnost a oni už byli skoro zpátky doma.

Drem nakrájel maso oblíbeným nožem, široká čepel byla ostrá jako kosa a delší, než mívaly obvyklé lovecké nože.

V těchhle končinách Zemí vyhnanců nazývají takovou čepel seax, vysvětloval mu táta, když ji spolu ukuli.

Dremovi bylo jedno, jak se nazývá. Věděl jen, že má tenhle nůž rád. Připadal mu jako součást jeho samého, jako jeho stálý společník. Jílec z paroží mu po letech užívání dokonale padl do dlaně. Naložili si maso a jedli v družném mlčení. Utábořili se v kopcích napůl cesty od zasněžených vrcholků pohoří. Ty teď měli za zády. Drem však upíral oči opačným směrem, dolů do krajiny, která se prostírala pod nimi. Celému kraji vévodilo velké jezero, jeho temné vody se blýskaly v zapadajícím slunci, okolo jezera se táhly louky a lesíky jako sešívané záplaty, všechno zbarvené doruda a dozlata, jak podzim zvolna přecházel v zimu. Mezi Dremem a jezerem se začala rozžíhat světla městečka, na tu dálku vypadala jako ohnivé tečky. Město obepínala bytelná palisáda, taktéž tečkovaná světélky. Byl to Kergard, nejseverněji položené město v Pustině, postavené drsnými lidmi tak, aby přežili v tomto rovněž drsném prostředí. Dremovi se celý ten pohled líbil. Barvy splývaly, světla zářila jemně a hřejivě jako svíčky. Další světla se rozžínala venku za palisádou, v usedlostech rozesetých po kraji. Drem vyhledal očima jejich vlastní domov,

kousek na sever za městem a uvelebený v prvních stromech lesa, i když věděl, že tam žádný oheň svítit nebude, ani žádné pochodně či svíce v oknech.

Domov, jestli tak můžu vůbec nějaké místo nazývat, když jsem strávil většinu života na cestě z jednoho místa na jiné. Ale tady už to letos bude naše pátá zima, a co si pamatuju, tak dlouho jsme nikde nezůstali od té doby, co máma...

Po půl roce lovení a chytání do pastí v Bílých horách se na návrat těšil. Měl sice rád život v divočině s tátou — dokonce ho miloval —, ale táta měl pravdu: už skoro dorazila zima a to není dobrá doba na spaní v kořenech a kamení.

Jak tak hleděl do kraje, začal se tam k životu probouzet neznámý shluk světel. Dál na sever a východ od jejich domova, kousek od severního břehu jezera.

„To tam nebylo, když jsme odjížděli," řekl tátovi a ukázal.

„To ne." Olin se zamračil. „Jak to vypadá, Kergard se rozrostl. Jen doufám, že vědí, jaké bývají tady na dalekém severu zimy. Takhle zelené už to tady dlouho nezůstane." Jeho otec se ohlédl na zasněžené vrcholky hor a tmavnoucí nebe, podíval se na obláček páry, který se mu srážel u pusy. „Zima nám jde v patách."

„Ba," zabručel Drem a přitáhl si kožíšek těsněji k tělu. „Zvláštní, že se tomuhle kraji říká Pustina," zamručel. Nebylo snadné představit si tu krajinu před sebou jako neobydlenou poušť plnou kamení a popele.

Otec si olízl tuk z prstů.

„A to jezero bývalo kdysi kráter?"

„Ba, bývalo," přitakal Olin. „Kráter od hvězdného kamene, který se sem zřítil z nebe. Ten kus šutru vyvolal už spoustu nepříjemností."

Drem to všechno znal, slyšel už spoustu dějepravců líčit, jak na zem spadl hvězdný kámen. Sám si to však dovedl jen stěží doopravdy představit. Legendy vyprávěly o sedmi Pokladech, které byly z hvězdného kamene ukuty a o které se pak svedla

první válka — lidé a obři prolili řeku krve. Aby válka skončila, musel tehdy zasáhnout bůh — Elyon stvořitel vypustil své legie Ben-Elim, odsoudil svět a jeho obyvatele ke smrti a ničení. Přestal až tehdy, když pochopil, že byl oklamán, že se nechal vlákat do pasti svého největšího nepřítele Asrotha, vládce padlých démonů. V tu chvíli se Elyon stáhl, opustil svět těla a vykázal vlastní Ben-Elim i Asrotha a jeho Kadošim do světa ducha, do Zásvětí, kde zůstali uvěznění dva tisíce let, zatímco lidé a obři pomalu znovu budovali svůj roztříštěný svět.

Až do doby před sotva víc než sto lety, kdy Kadošim našli způsob, jak pomocí čar a kouzel rozbít pouta věznící je v Zásvětí. S výbuchem nenávisti a vraždění vtrhli opět do Zemí vyhnanců, Ben-Elim se však přihnali hned za nimi a jejich věčná válka se přelila do světa těla.

„Od příchodu Ben-Elim se toho hodně změnilo," řekl Drem.

„Ba," zabručel Olin. „A jen málo k dobrému."

Dremův táta nepatřil ke stoupencům Ben-Elim. Navzdory Dremovým pokusům zapříst na to téma hovor se o nich otec zřídkakdy i jen zmínil.

„Ale proměnit Pustinu v tohle, to přeci je dobré, ne?" namítl Drem a mávl rukou na vyhlídku před nimi.

„Dobré ano," souhlasil otec, „jenže to neudělali Ben-Elim. To oni," řekl a ukázal na osadu u jezera, „a jiní takoví jako oni. Lidé jako my."

„My jsme lovci."

„Ba. Měl jsem na mysli lidi, kteří se vydali na sever a usadili se tady, zavlažovali to tu, obdělávali, sázeli tu, pěstovali. Pustina se proměnila díky tomu, že na tom pracovaly generace lidí, jako jsme my. Ač by se asi dalo říct, že i Ben-Elim na tom mají svůj podíl — jen jejich takzvaná ochrana na jihu dokázala vyhnat tolik lidí sem, na sever."

Drem se zamyslel. Na havraní černi nebe se už probouzely hvězdy, do světa zvolna pronikala noc.

„Ale i sem nakonec přijdou, nebo ne?“ pronesl Drem do tmy. „Ben-Elim. Dřív či později, jako přišli jinam — aby vypátrali Kadošim.“

Poslední slovo pronesl chvatně. Věděl, že táta ho nerad slyší vyřčené nahlas.

Kadošim. Obávaní démoni, kteří unikli z pout v Zásvětí a vstoupili do Dremova světa, kde se z nich stali tvorové z masa a krve, monstra, která přišla do Zemí vyhnanců vyhladit všechno živé. Jeho táta je nenáviděl, nenáviděl i jen zvuk jejich jména.

Protože to oni zabili mámu.

Drem nechtěl tátu rozzlobit. Slyšel, jak se jeho dech přiostřil, vycítil, jak se otec napjal, a to i jen z toho mála, co Drem řekl. Jenže kdyby se podařilo přimět tátu mluvit o Kadošim, pak by možná začal mluvit i o mámě...

„Ba,“ zavrčel Olin a plivl na zem vedle sebe. „Jednoho dne se Ben-Elim objeví i tady. Ale doufám, že spíš později než dřív. Kéž zůstanou dalších sto let v Drassilu. A každý den do té doby bude díky jejich nepřítomnosti jen o to lepší. Spoustu let jsem hledal místo, kde bychom mohli my dva žít svobodně.“ Nasál vzduch, chvíli to vypadalo, že chtěl ještě něco dodat, následovalo ale už jenom mlčení.

Drem se zhluboka nadechl. Ve vzduchu visela těžká vůně borovic a nadcházející zimy.

„Tys viděl Drassil?“ zeptal se po chvíli. Nová taktika.

Olin se na něj úkosem podíval.

„Viděl, jak sám dobře víš.“

Drem otevřel pusu, že položí další otázku.

„Dost,“ obořil se otec a rychle vstal. „Zítra nás čeká dlouhý den, jdu spát.“ Zadupal na místě, chvíli ještě váhavě postál a díval se dolů na Drema. Pak se otočil a ulehl kousek od ohně. Drem slyšel šustění kožešin, pak mlasknutí odzátkovaného špuntu od měchu s medovinou.

Drem seděl a zíral do tmy, naslouchal zvukům noci.

~

Drema probudilo hlučné praskání. Rychle se vyškrábal na nohy, kožešiny z něj sklouzly na zem, zvlhlé rosou úsvitu. Podíval se na tátu, který už stál, v jedné ruce sekyru s krátkým topůrkem, v druhé dýku. Nehybnost jitra pročíslo zařvání, které se ozvěnou odrazilo od kopců a vyplašilo ptáky.

„Jáma," řekl Olin a dal se do běhu. Drem se sklonil a vzal kopí, pak už ho jeho dlouhé nohy nesly za otcem, který zrovna mizel do borového lesa přikrývajícího svah jako plášť.

Pěšina se kroutila podle zpěněné a zčeřené řeky s ledovou vodou z hor. Otce dostihl ve chvíli, kdy se terén začal vyrovnávat, pak asi dvacet kroků před sebou viděl, jak otec prudce zastavil, až uklouzl.

Drem k němu doběhl. Prudce oddechoval a nevěřícně zíral na to, co Olina přinutilo zastavit.

Past na losa byla samá kožešina a dlouhé nohy, mohutný los s velikým parožím hrabal o zem, jak se snažil vyškrábat z pasti ven. Divoce bučel, dech se mu ve studeném vzduchu srážel do oblaků páry, v jeho řevu se ozývala hrůza a nesmírná bolest.

Protože v jámě s ním bylo ještě něco dalšího. Nebo spíš část něčeho dalšího, protože celé to bylo příliš velké, než aby se to do jámy vešlo.

Za zmítajícím se losem zahlédl Drem bílý kožich, dlouhé drápy a širokou, rozevřenou tlamu plnou tesáků, které se zrovna sevřely losovi na svalnatém krku.

Medvěd. Obrovský medvěd. Co tady dělá, tak daleko na jih od Bílých hor?

Drápy připomínající kosy vyřízly losovi do trupu krvavé čáry, medvěd prudce zaškubal hlavou a Drem slyšel, jak praskly kosti. Los povadl, pak se pomalu svezl zpátky do jámy.

Dokonce i přes opar překvapeného úleku si Drem jasně uvědomoval, že žádného bílého medvěda ještě nikdy neviděl. Otec stál vedle něj zrovna tak strnule, ta zuřivá síla, již měli před očima, je naprosto ohromila.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Drem.

Medvědí hlava se zvedla z jámy, čelisti rudé, na bílé srsti růžové skvrny. Podíval se přímo na ně.

„Utíkat jako o život,“ odvětil táta a už strkal Drema zpátky na stezku. Do pár úderů srdce se oba hnali tryskem, nohy pumpovaly, za zády slyšeli, jak se medvěd drápe z jámy, pak se ozvalo dunění tlap, když se těžkopádně rozběhl za nimi. Dremovi se roztřásla zem pod nohama.

Seběhli mezi borovice, kde byla zem měkká napadaným jehličím. Drem měl pocit, jako by mu srdce mělo vyskočit z hrudi, za nimi se ozvala mocná rána, jak medvěd narazil do kmene, zvuk praskajícího dřeva. Pak náhlá bolest. Dremovi zapadla noha do díry. Tělo mu proletělo vzduchem, narazilo o zem. Chtěl vstát, ale z kotníku mu vystřelila ostrá bolest do celé nohy a zase se zhroutil.

Překulil se na záda, viděl, jak se medvěd řítí k němu, hora chlupů a svalů zakrývala všechno ostatní, v obrovské hlavě žhnula dvě malá očka. Dremem projel strach. Strach, ze kterého mrazí v kostech, ze kterého otupí všechny končetiny. Věděl, že by měl něco podniknout, pohnout se, utéct, odplazit se, cokoli, jelikož smrt se hrnula blíž a blíž, nedovedl ale udělat nic, jen s vytřeštěnýma očima sledovat, jak si pro něj jde.

A pak nad ním stál jeho táta, v rukou sekyru a dýku.

„Uteč, táto,“ zasípal Drem.

Olin stáhl paži a vší silou vrhl sekyru. Ta v otáčkách letěla vzduchem a s masitým mlasknutím se zarazila medvědovi do plece. Zvíře burácivě zařvalo, řítilo se však dál. Drem si vzpomněl na vlastní ruční sekyru u opasku. Šátral prsty, aby ji vytáhl z oka, táta zatím popadl Dremovo kopí a i tím mrštil

po té potvoře. Ani se nepodíval, jestli medvěda zasáhl, a už se vrhl na Drema, aby ho zakryl vlastním tělem.

Svět potemněl, medvěd burácel, jako by jim práskl hrom přímo nad hlavou. Bolestivé zařvání, pach otcova potu, země se otřásala, jak se medvěd blížil. To už ho otec začal tahat, vláčet a překulovat na bok, medvěd už se ocitl tak blízko, že Drema ovanul zvířený vzduch. Drem se ohnal malou sekyrkou po tlapě větší než jeho vlastní hlava právě ve chvíli, kdy pazoura dupla o zem jen na dlaň vedle něj. Ucítil na rtech měděnou pachuť krve. Ostré drápy rozryly zem, hlína vyletěla do vzduchu a setrvačnost hnala medvěda dál.

„Vstaň!" hekl Olin a vytáhl Drema na nohy. Z kotníku mu vyšlehl osten bolesti a Drem málem zase upadl, Olin ho chytil za paži a přehodil si ji přes rameno. Medvěd prudce brzdil o pár desítek kroků dál, otáčel se, z plece mu trčelo Dremovo kopí. Máchnutím pracky si kopí vylomil z těla. Vyvalila se krev, ratiště se roztříštilo. Zvíře se kolébalo zase zpátky k nim.

Olin si přehodil Drema přes rameno jako pytel obilí a odnášel ho od stezky. Drem viděl, jak se medvěd vrhá za nimi, jak dupe mezi stromy, blíž a blíž.

Drema obestřel strach jako nějaký opar, zaškrtil mu dech, ale jedna myšlenka si tou mlhou cestu prorazila. Otec umře při snaze ho zachránit. Vlna lásky k tátovi zaplašila všepohlcující strach z blížící se smrti, jenže v tu chvíli v něm povstal nový strach — že umře jeho táta.

„Nech mě, táto, zachraň aspoň sebe," vydechl Drem. Jedinou odpovědí mu bylo Olinovo zachrčení. Pak Drem zahlédl, kam to otec utíká.

K řece.

A to už Olin vyskakoval, medvěd se po nich rozehnal tlapami, otec vykřikl, do vzduchu vystříkla obloukem krev, vzápětí oba rozrazili ledovou vodu. Drem v té bílé pěně zalapal po dechu, stáhlo ho to pod hladinu, netušil, kde je nahoře

a kde dole, máchal rukama, kopal, plíce hořely. Vynořil hlavu a mocnými doušky lokal vzduch. Rozkašlal se, vtom ho chytil proud a otočil jím a narazil ho na kámen. Drem se odtlačil, zahlédl tátu na hladině před sebou, hnal se ledovou tříští, pak zmizel, když řeka začala padat. Drem plaval za ním, znovu se ho zmocnil proud a poslal ho plnou rychlostí stejným směrem. Za sebou ještě zahlédl bílého medvěda, jak se naklání nad vodu a vztekle řve.

KAPITOLA TŘI

Riv

Rivino kopí se s uspokojivým zaduněním zabodlo do terče a propíchlo slaměnému panákovi srdce. Riv divoce zavrčela, panák se zakymácel a přepadl na záda, ona zalétla očima k davu shromážděnému okolo pole zbraní. Sledoval ji a dvacítku dalších při válečnických zkouškách. Vyhledala pohledem matku a taky sestru Aphru. Ta vypadala ve své nejlepší zbroji jako rozená válečnice, dvě bílá křídla vyražená na černém kožením kyrysu se blýskala v chladném zimním slunci. Jejich oči se střetly, Aphřiny zářily hrdostí, až se z toho Riv nadmula hruď.

„Štítová hradba!" zahřměl hlas a odrazil se od kamenných hradech Drassilu. Riv se znovu soustředila. V běhu nechala ze zad sklouznout štít, druhou rukou chmátla po dřevěném meči u boku. Byla mezi prvními v řadě, její druhové se začali rovnat kolem ní. Zvedali štíty, zaujímali postoj. Zleva se vedle Riv vmáčkl Vald, tmavý tak, jak ona byla plavá, samý sval a pot, o půl hlavy vyšší než Riv a téměř tak široký jako vysoký.

„Skoro hotovo," zachrčel Vald. „Za chvíli vyrazíme na Dlouhou noc."

„Jestli nám Jednooký dřív nerozmašíruje kosti," odvětila Riv a zakřenila se, když viděla, jak rychle přešel Valdův úsměv v zamračení.

Zatroubil roh a všichni v celé řadě z dřeva a železa se srazili k sobě, veliké obdélné štíty se překryly, Riv i ostatní vrstevníci

se k sobě přitiskli přesně tak, jak to cvičili už bezpočtukrát. Riv nakoukla přes železnou obrubu a viděla, jak z davu vykročil Balur Jednooký — velitel obrů bojujících za Ben-Elim. Jeho bitevní sláva byla snad ještě větší než jeho mohutné tělo. Čněl do výšky jednoho a půl muže, bílé vlasy měl spletené do tlustého válečnického copu, knír ovázaný koženým řemínkem a po mohutných pažích se mu vinuly vytetované šlahouny a trny. V kůži a kožešinách se vydal k nim, v obrovitých rukou zatnutých v pěst třímal dlouhé válečné kladivo. Za Balurem přicházeli další zachmuření obři a dlouhými kroky se blížili k Rivině štítové hradbě. Při pohledu na starého Jednookého se jí žaludkem proplazil červ strachu a zároveň musela potlačit nutkání začít se smát, jak v ní vyšlehla divoká radost.

Jak dlouho už jsem o téhle chvíli snila — snad od chvíle, kdy jsem se narodila. Už šestnácté léto si přeju stát se válečnicí Bílých křídel a teď jsem tomu tak blízko, až to cítím na jazyku.

„Připravit!" vykřikla. Hlas se jí chvěl velikostí chvíle. Schovala hlavu a pevně se zapřela ramenem do štítu.

Vald zabručel cosi nesrozumitelného, štíty z druhé řady se zvedly a zakryly hlavy bojovníků v první řadě. A to už dorazil Balur. Zasvištělo to, jak roztočil válečné kladivo a vrazil jím do hradby. Dřevo zapraštělo, jako když udeří hrom. Riv cítila, jak se síla Balurova úderu rozlévá dřevem a železem, masem a kostmi, ale pokud dobře viděla, nikdo nepadl a hradba vydržela. Rána odkudsi dál. To se do boje zapojil další z Balurových druhů, pak další, mnohem blíž, výbuch, až jí otupěla štítová ruka a Riv se zhoupla nazad. Snažila se zůstat zpříma, nohama vyrývala rýhy do hlíny. Zamrkala, aby z očí vyhnala pot. Chvění z poslední rány ještě neodeznělo a Riv si všimla, že prostředkem jejího štítu probíhá puklina.

No tak, vydej už povel, blesklo hlavou Riv. Pravou rukou pevně svírala jílec krátkého meče, ale věděla, že tasit brzy by u válečnické zkoušky znamenalo propadnout.

Zavrčela kletbu a zaťala zuby.

Pršely na ně další rány, ze všech stran se ozývalo hekání a lapání po dechu, jak se její druhové snažili vydržet a přečkat tuhle bouři, zůstat stát. I když to už tolikrát nacvičovali a věděli, že to není doopravdy, přesto se mezi nimi plazil náznak strachu. V tom, jak Balur a jeho druhové bušili do štítové hradby, bylo něco jinak, mělo to v sobě určitou krutost, s jakou se Riv dosud nesetkala. Kdesi nahoře a napravo se jeden štít rozletěl na tisíc třísek, vzápětí se ozval ostrý výkřik.

Zadul roh, dvě krátká zatroubení, a než udeřilo srdce, Riv už tasila dřevěný meč a začala bodat skrz škvíry nad štítem a pod ním. Narazila na odpor, uslyšela heknutí a usmála se. Zkusila nahlédnout okolo štítu, jestli zasáhla Balura, ale neviděla nic než kožešinu a železné kroužky na košili.

Z týla zazněl další sled zatroubení, signál, aby se štítová hradba připravila k pochodu, pak ještě jeden dlouhý tón a Riv udělala nejistý krok vpřed, přitom se vší silou zapřela proti tlaku na štítu. Vald vedle ní držel krok, zbytek štítové hradby se též dal s trháním do pohybu. Mezi štíty se objevily škvíry, jak každý postupoval jiným tempem, zase se však rychle zacelovaly.

Roh znovu zatroubil a tentokrát zahájil pohyb, kterému Riv v duchu ráda přezdívala smrtelný pochod, když je nepřítel užuž zlomený a postup štítové hradby má rozdrtit veškeré zbytky morálky u těch, kteří ještě bojují. Riv nepřestávala bodat nad štítem i pod ním, pot ji štípal do očí, kapal jí z brady, Vald vedle ní se držel dobře.

Vykřiknutý povel z druhé strany Rivina štítu. Tlučení do hradby ustalo, následovalo další zatroubení rohu, dlouhé a táhlé, a hradba se zastavila. Riv spustila třesoucí se štít, ostatní kolem ní dělali totéž. Všichni zmáčení potem, potlučení a pohmožděni po Balurově útoku. Jednooký a jeho druhové se na ně křenili, jeho prázdný oční důlek zkrabacený veselím.

„Bouři železa tedy ustáli," zvolal Balur hlasitě vstříc jásotu diváků. Balur se Riv a ostatním krátce uklonil.

Ne však Jostovi, pomyslela si Riv, když sledovala jednoho ze svých druhů, jak ho klopýtajícího odvádějí z pole. Jedna ruka mu bezvládně visela, zlomená.

Riv měla tak akorát čas, aby si otřela pot z čela, prohrábla nakrátko zastřižené vlasy a užila si ten pocit úlevy, že ještě stojí, a už se ozval tlukot křídel. Zpoza davu vzlétlo několik Ben-Elim a sneslo se na pole, ladně přistáli mezi Balurem a Riv. První z nich byl lord protektor Israfil oděný do zářivé zbroje, vlasy černé jako havran, oči jako uhlí. Kráčel k ní, v ruce dřevěný, cvičný meč. Jeho druhové se rozprostřeli kolem něj, aby se pustili do závěrečné části zkoušky s Rivinými společníky.

Israfil zvedl meč, uklonil hlavu a to už na ni útočil, jeho zbraň se velkým obloukem snášela Riv na hlavu. Ta zvedla štít, srazila Israfilovu čepel do strany a bezděky přešla do protiútoku seknutím po krku. Israfil uhnul, jako člověk, nevyužil výhodu křídel, a pustil se do ní sledem útoků, které se sama učila — které znala důvěrněji než kteréhokoli přítele.

Neuběhla ani chvilka a Riv už se opět celá potila, zápěstí, lokty i ramena bolely až do morku kostí, síla Israfilových úderů ji šokovala, ač přitom dokázal zachovat dokonalou rovnováhu i postoj.

Útočí s větší tvrdostí než Vald a rychleji než kdokoli, s kým jsem se dosud střetla.

Pak Israfil o krok ustoupil, dopřál jí prostor a chvíli odpočinku. Jeho bílá křídla, složená na zádech, se cukala, zatímco on před ní přecházel sem a tam, jeho bystré oči ji vyhodnocovaly, hlavu přitom nakláněl ke straně jako dravec. Škubnutím zápěstí jí naznačil, aby odložila štít. Ještě než se štít dotkl země, už na ni útočil. Israfilova čepel krájela vzduch ze všech stran, zatímco Riv ustupovala. Dokonce i její rychlost, jíž byla vyhlášená mezi těmi, kteří cvičili na poli, ji dokázala jen taktak ochránit

před proraženou lebkou a zlomenými žebry. A pak, beze slova varování, jeho veliká křídla máchla a Israfil se vznesl do vzduchu, nad ni, za ni, Riv se zoufale otáčela, aby odrazila další útok. Hekla, když jí Israfilův meč sjel po rameni.

Jak líp vyzkoušet, jestli jsme připravení na boj proti Kadošim? Ben-Elim jsou to nejbližší našemu nepříteli, co se dá najít.

Riv se skrčila před útokem, který by jí vzal hlavu, a odkutálela se, vyskočila znovu na nohy a vrhla se na Israfila, který šel za ní. Soudě podle letmého cuknutí rtů ho to překvapilo — Rivin meč proklouzl jeho obranou a bodl ho do stehna.

Kdyby to byla studená ocel, krvácel bys teď jako skolený kanec, blesklo jí hlavou a zakřenila se.

„Ty se moc snažíš," pronesl Israfil a přiskočil blíž, ohnal se jí mečem po hlavě, Riv meč odrazila, Israfil jí sekl po krku, Riv ránu srazila, Israfil přikročil až úplně k ní a bodl ji na obličej, Riv se zakymácela, couvla. To jeho slova ji připravila o rovnováhu, ne jeho čepel.

Celý život se tvrdě dřu, abych byla co nejlepší, abych byla hodna nosit bílá křídla, bojovat za Ben-Elim. Co je na tom špatného?

„Bojuješ, abys ostatním dokázala svou hodnotu," pokračoval Israfil hlasem tichým a krutým, míněným jen pro její uši. „Pohání tě hrdost a ty si myslíš, že to z tebe dělá silnou bojovnici." Jeho slova do ní bušila stejnou silou, jako vír útoků, který po nich následoval. Riv klopýtala nazad, její obrana a odrazy divočejší, její protiútoky sekaly jenom prázdný vzduch. „Ale v tom se pleteš," drtil ji Israfil dál, „tvoje hrdost je tvou slabostí."

Z jeho slov se jí bolestí sevřela hruď, svět kolem pobledl, její zrak se soustředil jenom na Israfila.

„Jsi kvůli ní křehká," skončil a ohrnul přitom znechuceně a zklamaně rty.

Riv se zatočila hlava. Odskočila do prázdného prostoru, aby si dopřála chvíli na zotavenou. Nemohla popadnout dech, jako by dostala pěstí přímo do žaludku.

Křehká? Ne. Já jsem silná, na tohle cvičím den co den celý svůj život.

Israfilova čepel se prosmýkla její obranou, ale rychlé nohy ji odnesly stranou, hrana meče jen sjela po kůži její vesty.

„Je to proto, že nemáš otce?" prohodil Israfil, když se s otočkou prohnal kolem ní. „Proto máš pocit, že se musíš tolik snažit, že se musíš prokázat?"

„Co?" promluvila poprvé Riv. Cítila, jak se její překvapení a ublíženost přetavují v cosi jiného, v cosi narudlého. „Ne," zavrčela, „moje sestra je Bílé křídlo, jako byla i moje matka před ní. Vzorů mám dost..." Další útoky, které jí vyrazily z plic vzduch i slova, Israfilova dřevěná čepel ji zasáhla do ramene, jeden útok plynule přešel v druhý a ten jí přerazil žebra. Mocné máchnutí křídel a Riv vrávoravě couvla, uklouzla, klesla na koleno, bolest v boku jen přiživila zlobu, která jí už tak kypěla v útrobách — zuřivost, že jí může takhle křivdit někdo, ke komu měla ještě před pár údery srdce jen naprostou a úplnou úctu.

Můj otec? Ten je dávno po smrti.

Vzhlédla k Israfilovi, který se vznášel nad ní, ústa zkřivená jakýmsi nečitelným šklebem.

„Jsi slabá," řekl jí.

Riv po Israfilovi vyskočila, celé tělo jí zaplavovala rudá zlost. Chytila Israfila za opasek a přitáhla se k němu, viděla, že pohybuje rty, ale slova, která křičel, slyšela jen matně, protože v hlavě jí hřmělo, jako když bouře v Drassilu roztřásá stromy, a pak už její pěst narazila Israfilovi do obličeje, jednou, dvakrát, tomu vystříkla z nosu krev a Israfil přitom tloukl křídly a vynášel je oba výš. Jedna její část byla v šoku nad tím, čeho se to právě dopustila, jenže to byla část malá a bezmocná, pouhý pozorovatel dění a nic víc, a tak teď jen sledovala, jak se na příslušníka Ben-Elim snášejí další rány. Ještě i v tu chvíli pořád neslyšela nic než ona slova: *jsi slabá, jsi křehká*. A pak jí

hlavu i zrak vyplnila rudá mlha, až už neviděla a neslyšela nic, jen vlastní nesrozumitelný kvil.

Riv zamrkala a probudila se, prudce se posadila. Na hrudi ucítila tlak a spatřila mámin obličej. Zírala přímo na ni, oči zvrásněné obavou.

„Klid, Riv," tišila ji máma. „Chvíli si odpočiň."

Jako bych snad tuhle radu někdy přijala. Riv si odfrkla, odstrčila máminu ruku. Seděla a viděla, že je pořád na poli zbraní, máma klečela vedle ní, o kousek dál se shlukoval zástup kolem Valda a ostatních, kteří prošli válečnickou zkouškou. Ti stáli v řadě, z tváří jim zářilo vyčerpání a hrdost, před nimi stál Israfil a zrovna hovořil o jejich zdatnosti.

Jsi slabá.

Riv si přiložila ruku k hlavě, pevně zavřela víčka, vybavovaly se jí jednotlivé okamžiky: jak vyskočila na Israfila, jak mu teče z nosu krev, jak stoupá k nebi.

„Co... se stalo?" zamumlala a ucítila bolest v zádech mezi lopatkami, tepala až do hlavy. Riv se shrbila, protočila ramena.

„Napadla jsi Israfila," vyděšeně zašeptala máma.

Rozezněly se hlasy jejích druhů a přátel, odříkávali první řádky slibu.

„Já jsem obránce věrných," spustili všichni, hlasy zvučné.

Měla bych stát tam, blesklo jí hlavou. *Měli to teď už být moji bratři a sestry v meči, jenže oni svou válečnickou zkoušku složili a já jsem propadla.*

„Já jsem ostrá čepel, která skosí padlé," rozléhalo se ozvěnou po celém poli.

Podívala se opět na mámu, která na ni hleděla smutnýma, zklamanýma očima.

Riv se z hrdla vydral jakýsi přidušený pazvuk, vytlačila se na nohy a utekla. Zahlédla, jak se za ní ze shromáždění otáčejí

hlavy a zírají, spatřila i sestru Aphru. Ona dřívější hrdost v očích byla nyní tatam.

A pak do někoho narazila, oba se zbortili na zem. Riv s heknutím vstala na jedno koleno, druhá osoba zatím hbitě vyskočila na nohy. Mladík zíral přímo na ni, štíhlý a s ostrými rysy, s hlubokýma očima ve tvaru mandlí a s tmavou pokožkou téměř stejné barvy jako olšový jílec sestřina krátkého meče. Riv ho znala, či přinejmenším věděla, jak se jmenuje. Bleda, princ Siraků, který tu byl v poručnictví Ben-Elim. Riv si pamatovala den, kdy ho vzali, před všemi těmi roky. Tehdy byla sestřinou pomocnicí, nosila jí štít, čistila zbraně, podávala vodu a plnila ještě všemožné další úkoly. Milovala to celé. Jen ne ten jediný, nyní už tak dávný okamžik. Celý výjev jí probleskl před očima: hrdý výraz ve tváři malého kluka, z ruky mu vypadl prohnutý luk, děs v jeho obličeji, když do hlíny před ním pohodili hlavy jeho sourozenců, obrovité slzy kutálející se mu po lících, když ho obr Alcyon odvážel pryč.

Nyní Bleda hleděl přímo na ni, stál nad ní, obličej stejně tak bez výrazu, jako se tvářili Ben-Elim, místo očí dvě temná jezera.

„Slyšel jsem, co ti říkal říkal," zašeptal Bleda. Napřáhl ruku — ne aby jí pomohl, ale aby jí setřel slzu z obličeje. Podíval se na tu kapičku, blýskala se mu na špičce prstu. Něco se na něm změnilo, ale jenom v očích, tvář zůstala jako vytesaná z kamene.

„Tohle je jeho vítězství, tvoje prohra," řekl a ukázal jí její vlastní slzu.

Riv mu pohled vzpurně oplatila, nechala ho přitom spatřit celou její zlost a hanbu, po líci jí skanula další slza. Její vlastní podoba vzdoru.

„Posílí tě to." Pokrčil rameny, položil jí ruku na paži, aby jí pomohl vstát, ale Riv ji setřásla, vyskočila na nohy a pak už se hnala za roh, kde už nebylo vidět ani na Bledu, ani na pole zbraní.

Riv probíhala ulicemi Drassilu. Vysokánské kamenné věže postavené obry čněly všude kolem ní, holé větve drassilského velkého stromu šátraly po studeném větru. Míjela rozmazané tváře, někdo zabručel nebo pokýval na pozdrav, ale Riv si jich nevšímala, v útrobách stud jako studenou zaťatou pěst, touha zmizet z pole zbraní ji hnala pořád dál. Pak zvolnila do chůze, rozhlédla se a spatřila, že ji nohy zavedly na dvoranu před drassilskou velkou síní.

Ta se tyčila před ní, obrovitý kamenný dóm, vystavěný okolo drassilského stromu, jenž sám byl širší než kterákoli lidmi postavená věž, kterou kdy Riv viděla. Z nádvoří stoupaly široké schody vedoucí k masivním dubovým dveřím pobitým železem, nyní otevřeným dokořán, takže vypadaly jako zející, stínem zalitá ústa v obří lebce. Riv vystoupala po schodišti, vysloužila si pohled strážných stojících před vchodem — půltucet Bílých křídel v jejich černých kyrysech z vařené kůže a zářivých stříbrných helmách. Znali ji však, a tak Riv prošla branou bez odporu. Na prahu na okamžik zaváhala a zadívala se do síně.

Byl to obrovitý kruhový prostor, klenutá kupole stoupala do výšin a připomínala jeskyni, zvuky odrážela ozvěna a znásobovala. Dokonce i její dech jí zněl hlučně a drsně. Podlaha před ní postupně klesala v řadě kruhovitých kamenných stupňů, které sestupovaly do hloubky dobrých padesáti kroků pod ni. Riv se vydala dolů, přitom ji omývalo světlo plamenů z velikých železných košů. Ve výklenku vysoko nahoře spatřila jednoho z Ben-Elim, ostatní ladně klouzali skrz šikmé paprsky zimního světla, dopadajícího sem skrz okenice vsazené do zdí.

Došla k poslednímu tuctu schodů a zastavila se, podívala se do síně. Podlaha pod ní se vyrovnala, pokrývala rozlehlou plochu uprostřed síně, z jejíhož středu vyrůstal prastarý drassilský strom. Před tím stála řada svalů, masa a ocele: dvacítka obrů královny Ethlinn na stráži před vyvýšeným stupínkem.